

Straffebestemmelser. Det være mig tilladt at minde om de Katastrofer, vi have oplevet i de senere Aar, f. Ex. Dampskibet L. S. Bagers Brand, og lad os tænke os, at en rig Rjøbmand forsender Dynamit ad Jernbanen, skulde da en saadan Herre kunne slippe med en Bøde af 200 Kr., end ydermere naar han angiver falsk, hvad han har sendt, eller angiver, at det er et ikke skadeligt Stoft? Jeg vilde finde det ganske urigtigt, at han skulde kunne slippe med en Mulkt af 200 Kr. Det er et andet Spørgsmaal, om der for disse Tilfælde ikke allerede findes Straffebestemmelser i Straffelovens § 288, forsaavidt den sætter Straf for den, der forsætlig bestadiger en Jernbane eller iøvrigt foretager Handlinger, hvorved Transporten paa Banen udsættes for Fare. Det er meget tvivlsomt, om saadanne Handlinger, at der forsendes udfarlige Gjenstande og andre Stoffer eller Væbster, der kunne forårsage Støde, ikke komme ind under denne Bestemmelse i § 288, og om ikke ligeledes den, der gjør falsk Angivelse, ikke gaar ind derunder. Gaa de ikke ind under § 288, savnes der altsaa Straffebestemmelser for den Slags Handlinger, og det siges jo i selve Motiverne, hvor der staar, at man skal særlig henlede Opmærksomheden paa de i den senere Tid ofte forekommende urigtige Angivelser af Varer. Hvis man overhovedet vil give denne Straffelovgivningsmyndighed fra sig i dette Tilfælde og lade den gaa over til Administrationen, skal jeg derfor i alt Fald henstille, om den da bør gives saaledes, at Indenrigsministeren kun bemyndiges til at fastsætte Bøder af indtil 200 Kr. — Et andet Punkt, som jeg ogsaa i Tanken har dvælet ved, er Bestemmelsen i det andet Punktum af § 9; første Punktum er jo forfaldet. Den Del altsaa af § 9, som her vil komme til Anvendelse, lyder saaledes: For saavidt imidlertid Forseelsen efter Jernbanebetjentenes Mening — jeg skal forudsætte, at Paragrafen forinden giver Jernbanebetjentene Myndighed til at anholde den, der gjør sig skyldig i Forseelser efter Plakaten af 1845 — vil falde ud til en Pengemulkt — det vil jo være Tilfældet her, som Lovforslaget lyder — og den Paagjældende har stillet tilstrækkelig Sikkerhed, maa han ikke videre opholdes, men skal gives fri. Der, hvor denne Bestemmelse, som jeg har oplæst, findes, passer den fuldt vel; thi, som bekendt, befatter Plakaten af 1845 sig overhovedet ikke med Reisende, i alt Fald ikke som saadanne, men dem komme vi til at omhandle ved dette Lovforslag. Med Hensyn dertil skal jeg henstille, om det gaar an at lade denne Anholdelsesret blive staaende og oversføre den saaledes paa de flere Forseelser, der ogsaa angaa de Reisende, oversføre den, som den staar her, eller om den ikke maatte forandres noget, thi at legitimere sig som bosat Indlænder, naar man kommer med et Jernbanetog, er i mange Tilfælde ikke muligt. Jeg mener, at det er tilstrækkeligt at sige, at vedkom-

mende Jernbanebetjent maa skjønne, om den Reisende er en Indlænder, og i saa Fald skal han ogsaa lade ham gaa; thi ellers tror jeg, at disse Anholdelsesbestemmelser maaske kunde faldes noget vidtgaaende, saaledes som de her vilde blive uvidede ved Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem nærede en stærk Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at overlade Indenrigsministeren i disse Tilfælde den Bemyndigelse, som er forlangt i Lovforslaget, og om det ikke maatte være rigtigere gennem Lovgivningsmagten at bestemme Straffen for alle de Tilfælde, som kunde høre ind under denne Lovs Bestemmelser. Jeg skal i den Henseende sige, at Grunden, hvorfor man har valgt den Vej, der er fulgt i Lovforslaget, er den, at man har følt det overordentlig Vanskelige, ja Umulige i, allerede nu at kunne betegne alle de Tilfælde, for hvilke der maatte kunne fastsættes mindre Straffe, og fordi man paa ganske lignende Omraader har overladt Administrationen en ganske lignende Myndighed, og navnlig i den allersidste Tid — hvad da ogsaa blev antydet af det ærede Medlem — ved Lov af 30te Januar 1875 om Udfærdigelse af reglementariske Bestemmelser for Benyttelsen af Haane. Jeg kan ikke tro, at der er nogen Betænkelse ved at overlade Administrationen en saa indskrænket Myndighed som den i disse Mulfter for mindre Forseelser, der maatte blive begaaede mod de Reglementer, der blive forfattede med Hensyn til Benyttelsen af Jernbanerne, og jeg tror heller ikke, at Udførelsen af Bestemmelserne, saaledes som de her ere satte, vilde medføre Noget, jeg kunde sige, inhumant Skridt mod det værfærende Publikum. Naar det ærede Medlem har ment, at Politireglementet for de sjællandske Jernbaner indeholder alle de Tilfælde, som man vel i en saadan Lov vilde kunne fastsætte Straf for, er det ingenlunde Tilfældet, der er mange andre; og det vil jo ses, at Reglementet er affattet med den allerstørste Forsigtighed netop af Hensyn til, at Administrationen havde Tvivl om sin Kompetence, fordi der manglede en Lov som den nærværende. Derfor man havde haft en lovlig Adkomst til at bestemme Straffen for enkelte Tilfælde, vilde ganske vist Politireglementet være blevet af et fyldigere og bestemtere Indhold; men det er ikke i Politireglementer alene, at man maa søge Oplysning om de Overtrædelser af Ordensbestemmelser, som maatte kunne optages i et saadant almindeligt Reglement. Det ærede Medlem maatte ogsaa have henvendt sig til Befordringsreglementet. Der vilde han have fundet en Del Tilfælde, som ganske vist ogsaa maatte optages i en saadan Lov. Som sagt, Indenrigsministeriet har ganske i Overensstemmelse med, hvad der er foretaget paa andre Omraader i lignende Tilfælde, ikke næret nogen Betænkelse ved at forlange den Myndighed for sig, som indehol-